

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ (ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ ΜΑΣ) ΚΑΛΑ ΚΡΑΤΕΙ...

Αν κάτι ξέρουν πολύ καλά οι πάσης φύσεως ειδικοί της «ισωστής πλευράς της ιστορίας» του «αντι-ιμπεριαλισμού», του «αντιαποικιοκρατικού» αγώνα και του ευκαιριακού αντι-εθνικισμού είναι να συσκοτίζουν τα κοινά συμφέροντα του παγκόσμιου προλεταριάτου που δεν χωρούν πίσω από καμία σημαία, είτε ελληνική, είτε ουκρανική, είτε ρωσική, είτε παλαιστινιακή. Εστιάζοντας πότε στην μία και πότε στην άλλη αστική τάξη (και τα εγκλήματα της), πότε στην μία και πότε στην άλλη, υποτίθεται ενιαία και προσδιορισμένη με εθν(οτ)ικούς όρους, εργατική τάξη οι ειδικοί αυτοί επιλέγουν –όχι πάντως δίχως να γίνουν ολότελα αντιφατικοί και γελοίοι– να παρουσιάσουν την εκμεταλλευτική και ιεραρχική καπιταλιστική σχέση, την κυρίαρχη κοινωνική σχέση, με έναν μυστικοποιημένο τρόπο που αποσιωπεί τις εσωτερικές ταξικές συγκρούσεις και, αντίθετα, αναπαράγει την εθνικοποίησή τους, δηλαδή την ήττα και την αφομοίωση, του ταξικού ανταγωνισμού. Με γνώμονα την (όποια) εκλογική τους απήχηση ή έστω τη (μικρο)πολιτική επιβίωση πλασάρονται «αδύναμοι ιμπεριαλιστικοί κρίκοι» ή «ηρωικοί λαοί που μάχονται για γη και ελευθερία», δίχως να θίγεται η ουσιαστική σύνδεση μεταξύ των διαφορετικών καθεστώτων συσσώρευσης και των διαφορετικών «λύσεων» που ανά χώρα έχουν επιλεγεί για να καθυστερήσει η έκρηξη της κρίσης αναπαραγωγής της καπιταλιστικής σχέσης: δηλαδή της κρίσης αναπαραγωγής πειθαρχημένων και αποδοτικών προλεταρίων που μαινεται από τη δεκαετία του '70. Με άλλα λόγια, η κατάσταση στα υπάρχοντα πολεμικά μέτωπα άλλοτε παρουσιάζεται τελείως διαχωρισμένη από την κατάσταση του προλεταριάτου εδώ ή, ακόμα χειρότερα, υπονοείται ή λέγεται ρητά ότι η δήθεν «προνομιακή» μας θέση ως «πρωτοκοσμικών» δεν μας επιτρέπει τίποτα άλλο από μια συστράτευση με τον δήθεν αντι-ιμπεριαλιστικό «άξονα της αντίστασης». Κουβέντα για την αλληλοσύνδεση των στρατηγικών της καπιταλιστικής εξουσίας και των εθνικών αστικών τάξεων, κουβέντα για τη σύνδεση μεταξύ των πολέμων εκεί και της συστηματικής επίθεσης στην εργατική τάξη εδώ!

Σύμφωνα με την παραπάνω λογική το ελληνικό κράτος είναι «κακό» επειδή σήμερα συνδράμει τις πολεμικές επιχειρήσεις του ουκρανικού και του ισραηλινού στρατού, τζογάροντας στις τρέχουσες αναδιατάξεις της παγκόσμιας γεωπολιτικής ζυγαριάς, ενώ άλλοτε στήριζε

το παλαιστινιακό εθνικιστικό ένοπλο κίνημα ή χαριεντιζόταν με τη «ρωσική αρκούδα». Ωστόσο, δεν θα πρέπει να κρίνουμε το ελληνικό κράτος από τις συγκυριακές διακρατικές συμμαχίες του αλλά από το ότι η νεοφιλελεύθερη πολιτική του ταυτίζεται αυτήν την περίοδο με αυτήν του ισραηλινού κράτους: για παράδειγμα, η στήριξη του Γεωργιάδη –υπουργού υγείας και επί μνημονίων και σήμερα– στην ιδιωτικοποίηση των δημόσιων νοσοκομείων στο Ισραήλ και την καταστροφή τους στη Γάζα είναι η άλλη όψη της διάλυσης του ΕΣΥ που προωθεί εδώ· η δε συνεργασία του ΑΔΜΗΕ με το ισραηλινό κράτος γίνεται στα πλαίσια μιας κοινής ενεργειακής πολιτικής που προωθεί την εγκατάσταση ανεμογεννητριών και τη λεηλασία της φύσης – με τη λεηλασία της φύσης στην Ελλάδα να αποτελεί την άλλη όψη της συστηματικής δηλητηρίασης της γης στη Γάζα με χημικά (ζιζανιοκτόνα) από το ισραηλινό κράτος.

«Να εδώ κύριοι, αυτούς θα τους βομβαρδίσουμε ανηλεώς στο σημείο αυτό, ενώ ταυτόχρονα τους δικούς μας στα μετόπισθεν θα τους τσακίσουμε με τον αυξημένο πληθωρισμό και τη φορολογία. Με ένα σμπάρο, δύο τρυγόνια!»

Κατοπτρισμένη στο εσωτερικό του ανταγωνιστικού κινήματος αυτή η απουσία ορθών διασυνδέσεων σημαίνει ότι οι χιλιάδες που συμμετείχαν στις πρόσφατες κινητοποιήσεις δεν μπόρεσαν να δουν στον πόλεμο που διεξάγεται τριγύρω τον ταξικό πόλεμο που διεξάγεται εναντίον μας (κι αντίστροφα). Κι επίσης, ότι η μιλιταριστική εξαγωγή των εσωτερικών ταξικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών, μακράν του να αποτελεί

«ηρωική αντίσταση», «θυσία μαρτύρων», «δικαίωμα στην (αυτο)άμυνα», «προστασία του λαού» και λοιπά συσκοτιστικά, εθνικιστικά, πολεμοκάπηλα ιδεολογήματα, όχι μόνο τσιμεντάρει αιματηρά την «εθνική ενότητα» αλλά προετοιμάζει την ακόμα πιο βίαιη, κυριολεκτική εκκαθάριση του διεθνούς πλεονάζοντος ή απείθαρχου προλεταριάτου. Προετοιμάζει, έτσι, τους όρους της επόμενης, «ειρηνικής» φάσης καπιταλιστικής ανάπτυξης που θα διαδεχτεί, αν όλα πάνε σύμφωνα με τα σχέδια των αφεντικών, την αναγκαία καταστροφή ενός μικρότερου ή μεγαλύτερου ποσοστού του μη επαρκώς αξιοποιούμενου και άρα, πλέον, «περιττού» μεταβλητού αλλά και σταθερού κεφαλαίου. Η παγκόσμια εργατική τάξη έχει ήδη πληρώσει πολύ βαρύ φόρο αίματος για να τα γνωρίσει όλα αυτά από πρώτο χέρι.

Όμως, η φρίκη και η μπόχα της καπιταλιστικής σχέσης δεν μετριώνται μόνο από τις σάρκες και το αίμα που ξερνούν οι βόμβες· η εν λόγω «εκκαθάριση» μπορεί να συντελεστεί, όπως είπαμε, «αθόρυβα», με λιγότερο αιματηρές μορφές: στη διάρκεια της πανδημίας, την πιο πρόσφατη εκδήλωση της κρίσης αναπαραγωγής των καπιταλιστικών σχέσεων με υγειονομική μορφή, το εγχώριο προλεταριάτο βίωσε άλλες, πιο «ήπιες», μορφές εκκαθαρίσεων σε πολλαπλά επίπεδα – **εκκαθαρίσεων που συνεχίζονται με διαφορετική ένταση και σήμερα**. Άλλωστε, η κρατική διαχείριση της πανδημίας, αυτή η γιγάντια επιχείρηση πειθάρχησης της εργασιακής δύναμης για την επιβολή μιας αναγκαίας για τα αφεντικά απαξίωσης σταθερού και μεταβλητού κεφαλαίου, αποτέλεσε συνέχιση των πολιτικών εσωτερικής υποτίμησης, κωδικοποιημένων ως «μνημόνια», με αναβαθμισμένο μάλιστα τρόπο. Ας θυμηθούμε ορισμένες από αυτές:

Εκκαθάριση του δημόσιου χώρου είτε μέσω λοκντάουν, είτε μέσω «πιστοποιητικών εμβολιασμού», είτε μέσω τηλεργασίας και τηλεεκπαίδευσης, είτε μέσω μαζικών έργων υποδομής (μετρό) που ήδη ενισχύουν την έγγειο κερδοσκοπία, είτε μέσω της μαζικής κυριλοποίησης γειτονιών που υλοποιούν οι κτηματομεσιτικές μπίζνες.

Εκκαθάριση των χώρων έμμισθης εκμετάλλευσης από τους απείθαρχους/μη επαρκώς παραγωγικούς προλετάρους, είτε μέσω του ξεχειλώματος του «διευθυντικού δικαιώματος» στον ιδιωτικό τομέα, είτε μέσω της εισαγωγής της αξιολόγησης στον δημόσιο (εκπαίδευση όπου ήδη τρέχουν 350 διώξεις αρνητών της αξιολόγησης· ΕΣΥ).

Εκκαθάριση του «χαμένου-για-την-παραγωγή» χρόνου μέσω της ελαστικοποίησης του ωραρίου, της επέκτασης της εξαήμερης εργασίας, της κατάργησης της

κυριακάτικης αργίας, της εισαγωγής συμβολαίων εργασίας «μηνενικών ωρών», της υιοθέτησης της ψηφιακής κάρτας εργασίας, της παρεμπόδισης της ψήφησης απεργίας αλλά και της αποτελεσματικής περιφρούρησής της.

Εκκαθάριση των εμποδίων που κρατούσαν χαμηλή την καπιταλιστική κερδοφορία, μέσω της μείωσης του πραγματικού άμεσου κι έμμεσου μισθού, λόγω του συνδυασμού της αύξησης του πληθωρισμού με την επέκταση της φορολογίας και της μερικής επιδοματοποίησης της προνοιακής πολιτικής.

Εκκαθάριση των κρατικών αναπαραγωγικών δαπανών σε υγεία, εκπαίδευση, επιδόματα από «περιττά», για το κεφάλαιο, έξοδα ώστε να επιτευχθούν μεγάλα δημοσιονομικά πλεονάσματα και να προπληρωθούν οι διεθνείς δανειστές, να επιχορηγηθούν πλουσιοπάροχα καπιταλιστικές επιχειρήσεις και να αυξηθούν οι πολεμικές δαπάνες.

Εκκαθάριση των πανεπιστημίων από ό,τι θα μπορούσε να διαταράξει την επιχειρηματική τους λειτουργία, μέσω της αυστηροποίησης του πειθαρχικού κανονισμού φοίτησης, της καταστολής κατελιημένων χώρων και της εντατικοποίησης των σπουδών.

Εκκαθάριση νοσοκομείων μέσω κατάργησης/ συγχωνεύσεων νοσοκομειακών κλινικών και μέσω απολύσεων ανεμβολίαστων υγειονομικών, ώστε να εφαρμοστούν ακόμη αυστηρότερα οικονομικοτεχνικά κριτήρια λειτουργίας βάσει κλειστών προϋπολογισμών (απογευματινά ιατρεία/χειρουργεία, Κλειστά Ενοποιημένα Νοσήλεια/DRG, προσωρινό επικουρικό προσωπικό και εργολαβικά συνεργεία κλπ.) και να εισβάλλει ακόμη παραπάνω ο ιδιωτικός τομέας στην πρωτοβάθμια υγεία, όπως και σε άλλες επικερδείς νοσοκομειακές δραστηριότητες μέσω ΣΔΙΤ.

Εκκαθάριση (εκ νέου) των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων μέσω της μείωσης των εργοδοτικών εισφορών και της αποσύνδεσης των εισφορών των νέων εργαζομένων (γεν. μετά την 1/1/2004 ή/και ασφάλιση μετά την 1/1/2022) από τα υφιστάμενα επικουρικά ταμεία.

Εκκαθάριση του φυσικού περιβάλλοντος από περιορισμούς που καθιστούσαν δαπανηρή (αν όχι αδύνατη) την μετατροπή του σε «πράσινο κεφάλαιο».

Εκκαθάριση, εν γένει, του συλλογικού και δημόσιου χαρακτήρα των μέσων κοινωνικής αναπαραγωγής μας.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ & «ΠΛΗΘΩΡΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ»

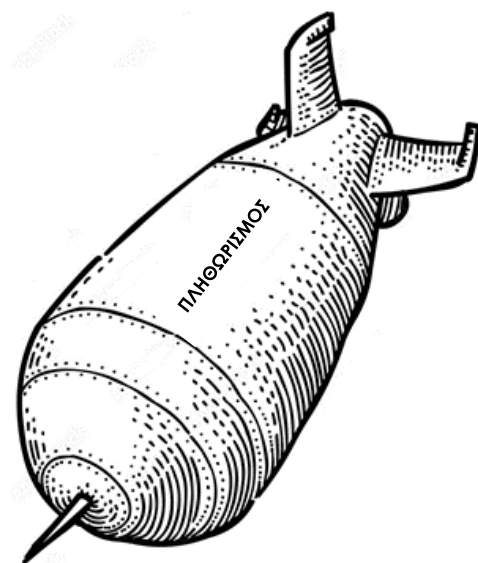
Στα μέσα του 2019 η γενναιόδωρη παροχή χρήματος για τη στήριξη του χρηματοπιστωτικού τομέα, που είχε πληγεί ύστερα από την κρίση του 2008-9, συνοδεύτηκε από αναγκαίες κινήσεις αναδιάρθρωσης της αρχιτεκτονικής του που παρέιχαν τη βαλβίδα εκτόνωσης της πληθωριστικής πίεσης στους τίτλους αξιογράφων. Η παγκόσμια πολιτική λοκντάουν, πέρα από μια γιγαντιαία κλίμακα άσκηση βιοπολιτικής πειθαρχίας, βοήθησε, μέσω του τεχνητού σταματήματος της «πραγματικής οικονομίας», την αναγκαία απαξίωση κεφαλαίου, αλλά και καθυστέρηση –γιατί δεν θα μπορούσε να αποτρέψει τελείως– μια πληθωριστική καταιγίδα εκτός δυνατοτήτων ελέγχου από τις κεντρικές τράπεζες. Η σύγχρονη μορφή της καπιταλιστικής αναπαραγωγής εξαρτάται ολοένα και περισσότερο από την πολιτική χρέους και τις άμεσες αποδόσεις της, για να αφεθεί απροσάτευτη να απαξιωθεί. Έτσι, στη μεταπανδημική περίοδο που βιώνουμε σήμερα, ο πληθωρισμός –και όχι η «ακρίβεια» γενικά και αόριστα– επελαύνει ως μια αναγκαία κοινωνική μορφή όχι μόνο του ενδοκαπιταλιστικού αλλά και του εσωτερικού πολέμου: αποτελεί το μέσο εκκαθάρισης του μισθού από το **ιστορικό – κοινωνικό** στοιχείο του που προκύπτει από την **ταξική πάλη**. Ταυτόχρονα, εκκαθαρίζεται η κοινωνική αναπαραγωγή από την ίδια της την ιστορία, μέσω της απόπειρας εξαγωγής, συγκάλυψης και εκκαθάρισης των εσωτερικών ταξικών ανταγωνισμών και τη μετάθεσή τους στο επίπεδο των διακρατικών πολέμων.

Πέρα από το ταξικά μη αντικειμενικό επίσημο υπολογισμό του, ο πληθωρισμός είναι ένας από τους μηχανισμούς συνέχισης των πολιτικών απαξίωσης με αναβαθμισμένο τρόπο, είτε αναφερόμαστε στις μνημονιακές πολιτικές που περιόρισαν τον ορίζοντα των κοινωνικών αναγκών και σταδιακά παγίωσαν την πτώση της τιμής της εργασιακής δύναμης, είτε μιλάμε για την περίοδο της περαιτέρω υγειονομικής εκκαθάρισης του προλεταριάτου από τις ιστορικά διαμορφωμένες κοινωνικές ανάγκες του – για τμήματά του, μάλιστα, έφτασε σε σημείο να περιλαμβάνει μόνο τα απαραίτητα για τη διαίωσιση της φυσικής τους ύπαρξης.¹

Πράγματι, με τη στοχευμένη ταξική στρατηγική της εκτόξευσης των τιμών στον ολιγοπωλιακό ενεργειακό

τομέα που με τη σειρά τους συμπαρέσυραν μια σειρά άλλων «βασικών» εμπορευμάτων, ο πραγματικός εργατικός μισθός αποδεκατίστηκε, παρότι η μέση νομισματική του έκφραση αυξήθηκε ελάχιστα σε σχέση με πέρυσι.² Το ίδιο είχε συμβεί και την περίοδο 2012-2016 με ...μείωση των τιμών, δηλαδή αποπληθωρισμό: οι τιμές έπεφταν, αλλά σε πολύ μικρότερο βαθμό και σίγουρα πιο αργά από ό,τι έπεφταν οι μισθοί και οι συντάξεις, με αποτέλεσμα ακόμη μικρότερο πραγματικό εργατικό εισόδημα. Πλέον για όλο και μεγαλύτερα τμήματα του προλεταριάτου ο μισθός τείνει να ορίζεται ακόμα πιο στενά, ενίοτε πλησιάζοντας το φυσικό ακρότατο όριο της απαραίτητης για τις ανάγκες της αξιοποίησης του κεφαλαίου επιβίωσης. Και μάλιστα σε συνθήκες μείωσης και του έμμεσου κοινωνικού μισθού. Σύμφωνα με έκθεση του IOBE που δημοσιεύτηκε τον Φεβρουάριο του 2024 και δεν περιλαμβάνει τον υψηλό πληθωρισμό του 2023, ο μέσος πραγματικός μισθός το 2022 είναι ο χαμηλότερος σε όλη την περίοδο 2000-2022 που εξετάζεται (-18% σε σχέση με το... 2000). Και πού να έμπαινε στον υπολογισμό και ο πληθωρισμός του 2023...

Την ίδια ώρα τα καπιταλιστικά κέρδη εκτοξεύονται, ειδικά στις μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις, που καταγράφουν αλλεπάλληλα ετήσια ρεκόρ, αλλά και σε εκείνα τα στρώματα που συνδέονται με την ακμάζουσα τουριστική βιομηχανία και την εκμετάλλευση έγγειας ιδιοκτησίας. Αυτό, με άλλα λόγια, σημαίνει ότι η ανακατανομή εισοδήματος υπέρ των μικρών και μεγάλων αφεντικών βαίνει αμείωτη καθώς ολοένα και μικραίνει το μερίδιο του εγχώριου πλούτου που επιστρέφει στους πραγματικούς παραγωγούς του.

¹ «Αυτό το ιστορικό στοιχείο ή κοινωνικό στοιχείο που μπαίνει στην αξία της εργασίας μπορεί να δυναμώσει ή να αδυνατίσει ή να σβήσει ολότελα, έτσι που να μην μείνει τίποτα άλλο εκτός από το φυσικό όριο». Μαρξ, Μισθός, τιμή και κέρδος.

² Σε σύγκριση με τις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ, το κατά κεφαλήν ακαθάριστο εγχώριο προϊόν (ΑΕΠ) εκπεφρασμένο σε μονάδες αγοραστικής δύναμης στην Ελλάδα ήταν το δεύτερο μικρότερο μετά από αυτό στην Βουλγαρία.

ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΣ

Αν κάτι είναι γνωστό από την ιστορία της εργατικής τάξης είναι ότι οι αγώνες για αύξηση του πραγματικού μισθού είναι πολύ επικίνδυνοι σε περιόδους, όπως η τωρινή, που η προσφορά σε εργασία είναι χαμηλή. Σε μια σειρά κλάδων που αγγίζουν από την οικοδομή και την εστίαση μέχρι τη βιομηχανία και την πληροφορική η ζήτηση υπερβαίνει την προσφορά (ειδικευμένης ή μη) εργασίας εδώ και καιρό. Ταυτόχρονα, τα μη μισθολογικά κόστη παραγωγής των καπιταλιστών σήμερα είναι πολύ πιο εκτεθειμένα στις «πληθωριστικές διακυμάνσεις της αγοράς», όπως κλαίγονται. Κι όμως, αυτή η δυσχερής, τουλάχιστον στη θεωρία, για τα αφεντικά συγκυρία λειτουργεί υπέρ τους, καθώς εκμεταλλεύονται την παθητικότητα στους χώρους εργασίας, τον παρτακισμό, την παραίτηση, μαζί με την φιλεργοδοτική νομοθεσία για να αυξήσουν τα κέρδη τους.

Ας θυμηθούμε ότι στα τέλη της δεκαετίας του '70, σε πιο δύσκολες συνθήκες εργατικής οργάνωσης από σήμερα, είχαν ξεσπάσει άγριες απεργίες με αιτήματα για αυξήσεις μισθών κατά... 70, 80 και 100%. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που κλήθηκε να επιβάλει την κοινωνική ειρήνη και να

προχωρήσει το τότε σχέδιο καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, αναγκάστηκε να υιοθετήσει, ως αμυντικό μέσο ενσωμάτωσης των εργατικών αγώνων εκείνης της περιόδου, την αυτόματη αναπροσαρμογή όλων των μισθών βάσει του τρέχοντα πληθωρισμού (Α.Τ.Α). Μια τέτοιου είδους αφομοίωση της εργατικής ανυποταξίας στη σημερινή συγκυρία φαίνεται να είναι εκτός του ορίζοντα της αριστεράς του κεφαλαίου -ή ό,τι απέμεινε από αυτήν- που συνέπελευσε με τις επιταγές της χρόνιας στρατηγικής των αφεντικών.

Για να ξαναπάρει η δυναμική των προλεταριακών διεκδικήσεων ξανά τα πάνω της, θα χρειαστεί να μπει στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της στρατηγικής, της ενοποίησης των αγώνων γύρω από τον μισθό, την απαλλοτρίωση όσων παράγουμε και την επανοικειοποίηση του χώρου και του χρόνου από το κεφάλαιο. Οι διεκδικήσεις θα πρέπει να ξεφύγουν από το μίζερο πλαίσιο της τελευταίας δεκ αετίας και στη γενικευμένη αύξηση των τιμών και συρρίκνωσης της πραγματικής ζωής να αντιτάξουμε τον πληθωρισμό των δικών μας αναγκών και επιθυμιών - έξω και ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο.

-Τελικά, είχε δίκιο η Τζούλια!

Ο μόνος πόλεμος που αξίζει είναι ο ταξικός!

Τόσα χρόνια σπαταλημένα στις λάθος μάχες, στο λάθος μέτωπο...

ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΣ

Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

ΕΙΤΕ ΕΝ ΚΑΙΡΩ «ΕΙΡΗΝΗΣ» ΕΙΤΕ ΕΝ ΚΑΙΡΩ «ΠΟΛΕΜΟΥ»

ΛΙΠΟΤΑΚΤΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΑΞΙΚΟΣ!